

Jász Attila

Átiratok. Myth&Co

a kép sarka. Narc&Psych (Nádor Tibornak)

*egy nap, amikor a kép sarkában még csupán
egyetlen meztelenre csupasztított fa áll,
néha talán már ennyi is bőven elég,
tétován téblábol, nem találja helyét*

*és tényleg csak ott álldogál és fázik,
olyan vékony, olyan kicsi, nem is látszik,
csupán jelez az ott-létével, ő csak egy árnyék,
egyik képből a másikba, vanból nincsbé, átér*

ágak helyén. Orph&Eur (Sulyok Gabriellának)

*egy nap, amikor megmozdulnak a sziklák,
visszahúzódnak a barlang biztonságos mélyére,
sötétség fogadja be ezeket a békés állatokat,
ott, ahol csak a hajnali pára tud megülni
jól sikerült verssorok között, ágak helyén,
amikor Orpheus gazzal benőtt ösvénye
eltűnik a ködben, Eurydice fájdalma tájjá válik,
vonallá, tónussá, amikor már nem nézel vissza,
mert tudod, hogy láthatatlan a lényeG*

abinak

talán mégiscsak. Daid&Ikar (Fischer Balázsnak)

*egy nap, amikor végleg kiderül, hogy a képek
nem csak látszólag ártatlan ablaknyitogatások,
nem a világra nyílik a tekintet, hanem befelé,
a valóságra, ahogy csak a természetes fények
tudják megmutatni a belső enteriőr túlzásúfolt
ürességét, a villanyfény csak eltereli a figyelmet
a folyton rajzolt műteremről, a fekete-fehér film
színesbe vált, ezáltal valami végleg elveszik,*

*lepusztult gyár épületdíszletei fölött felsötétlik
az ég, megvilágosodik a feladat, talán mégis-
csak műtermet kellene festeni, újra meg újra,
lassan felkapcsolódnak a belső reflektorok*

próbarepülés közben. Daid&Ikar (Muzsnay Ákosnak)

*egy nap, amikor a festő tekintetétől kísérvé
levegőbe emelkedik az általa tervezett gép,
óriási vászonszárnyak, egy őskori madaré,
éppen alá kap egy felszálló légáramlat, és
kiszámíthatatlan irányba sodorja, legendák
magasába, alatta hívogató a mélység, és
az eltelt néhány évszázad valósággá válik,
ahogy sárkányrepülő képében a terrarajz is,
kiderül, hogy a lehetőség tényleg benne volt
abban a tekintetben, amelyben a szakadék
széléről kíséri az álomgép emelkedését és
zuhanását, da Vinci szolgájának halálát,
próbarepülés közben tökéletesen szabaddá
válva*

kalitkából madár. Daid&Ikar (Püspöky Istvánnak)

*egy nap, amikor kalitkából a madár
eltűnt, a grafikus fejéből kezén keresztül,
ujjai közt hidegtű, arcán pofaszakáll,
a papírra szállt, a kalitka tetejére ült*

*mikor először engedte el fejben,
nyitotta ujjait, a kalitka ajtaján,
ez volt a legfontosabb lépés, melyben
pelyhes súlyukat veszítve kiszállnak talán*

*aztán ahogy lebegni kezdenek lassan
a kalitkák, a madarak rászállnak mind,
jelentésükkel külön is súlyt adnak
a gondolatnak, súlytalan szabadság nincs*

már nem teljesen. Herm&Co (Molnár Péternek)

*egy nap, amikor a még és a már a semmi vizét issza,
csupán a test öregszik, de tudjuk jól, hogy ettől lesz tiszta,
már nem teljesen ember, még nem angyal,
apró részletek harcolnak a naggyal*

elképzelt valóság. Apol&Marsy (Krajcsovics Évának)

*egy nap, amikor a belső terek finom meséi
használati tárgyak hideg némaságát idézi,
és senki nem lép be az ajtón régóta, halóság,
elmaszált emlék lesz lassan az elképzelt valóság*

*valamiért mégis elindul előre,
füvekkel rajzolni füveket, előtte
szellőztet, és nyitva hagyja az ablakot,
festményein már rég nincsenek alakok*

*illúziója jó régóta már nincsen,
ahogy az égben, régen, úgy talál mindent,
nincsen földi tükörkép, minden olyan,
mintha el se törött volna, komolyan*

konkrét hely. Apol&Marsy (Kopócsy Juditnak)

*egy nap, amikor nem hozhatók helyre
a dolgok, leszúrsz egy karót, innen
számolsz valami újat, ami a régi lesz
megint, muszáj valamit csinálni a
hibákkal, odakötözöd őket a karóhoz,
ezzel magadat is, és viszed magadban
tovább, hogy kölcsönadhasd majd,
ha valakinek szüksége lesz
egy konkrét helyre*